

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z wniosku K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 stycznia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 25 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. W. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 25 czerwca 2004 r. III AUa .../04 w sprawie o wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1998 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.), do której prawa następnie odmówiono w wyniku ponownego ustalenia prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353). Kasację oparł na obu podstawach wymienionych w art. 393¹ k.p.c. i wskazał następujące okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie: nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.) polegająca na naruszeniu przez organ rentowy przepisów k.p.a. o wznowieniu postępowania, potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, „a mianowicie czy istniejąca

w sprawie jeszcze przed wydaniem decyzji pierwszorzadowej przez ZUS dokumentacja medyczna w postaci karty historii choroby nie wymagana do przedłożenia przez skarżącego, na której oparto zaświadczenie lekarskie dołączone do wniosku emerytalnego jest, jak obecnie utrzymuje organ rentowy ujawnioną obecnie dokumentacją, czy też dokumentacja już istniejącą w chwili ustalania przez ZUS prawa do emerytury w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03” oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych ze względu na rozbieżności w orzeczeniach sądów powołujących się na tą samą uchwałę Sądu Najwyższego.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania lub odmowę takiego przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo kasacja jest oczywiście bezzasadna. Powyższego przepisu nie stosuje się z mocy § 2, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania.

Wnioskodawca zarzuca w kasacji nieważność postępowania, jednak sam zarzut nie jest podstawą przyjęcia kasacji do rozpoznania. Powołany przepis używa bowiem sformułowania „zachodzi nieważność postępowania”, co oznacza, że musi występować przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 379 k.p.c. Przepis ten dotyczy postępowania przed sądem, zatem naruszenie przepisów postępowania przed organem rentowym, nawet gdyby miało miejsce, nie powoduje nieważności postępowania w rozumieniu tego przepisu. Ponadto przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie wznowienia postępowania przed organem rentowym mają zastosowanie w ograniczonym zakresie – tylko w sytuacjach wymienionych w art. 83a ust.2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) – a w sprawach o ustalenie uprawnień do emerytur i rent i ich wysokości w ogóle nie mają zastosowania (art. 83a ust. 4). Nie ma zatem podstaw do zastosowania art. 393 § 2 k.p.c.

Przedstawione okoliczności wymagające zdaniem wnoszącego kasację wyjaśnienia, nie są zagadnieniem prawnym. Chodzi bowiem o ocenę konkretnej dokumentacji lekarskiej, co jest elementem stanu faktycznego a nie kwestią prawną. Nie istnieje także potrzeba wykładni przepisu art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 stwierdzającą, że odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku nie daje organowi rentowemu podstawy do wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń. Podstawą rozstrzygnięcia były ustalenia faktyczne w konkretnej sprawie, pozwalające na stwierdzenie, że istniały inne niż odmienna ocena dowodów okoliczności, uzasadniające ponowne ustalenie prawa do świadczeń. Powoływanie się na rozbieżności w orzecznictwie sądów w sprawach o odmiennym stanie faktycznym nie jest podstawą do przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.